

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P. J.**

skazanego za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r.,

o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

bez udziału stron, na podstawie art. 535 § 3 kpk,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego P. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, zwalniając
skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...] uznał P. J. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w dniu 19 lipca 2016 roku w S. na terenie Zakładu Karnego [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropową w postaci proszku zawierającego amfetaminę w ilości 4,34 grama netto oraz środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuana w ilości 4,11 grama netto, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.,

to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę, Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt VII Ka [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony w całości kasacją obrońcy skazanego. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzucono rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a to:

1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd Okręgowy wszechstronnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, a nadto wszechstronnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w tym środku - w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego wyroku Sądu Rejonowego w S., sygn. akt II K [...];
2. obrazę przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na arbitralnym i bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd pierwszej instancji, a przez to brak należytej kontroli odwoławczej w toku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, przy jednoczesnym ogólnikowym powołaniu się na poprawność orzeczenia Sądu I instancji w granicach swobodnej oceny dowodów;
3. rażącą niewspółmierność kary wymierzoną oskarżonemu P.J. poprzez nieuwzględnienie i niedocenienie w dostatecznym stopniu istotnych okoliczności, które winny łagodząco wpływać na wymiar kary.

Podnosząc powyższe autorka kasacji wniosła o uchylenie powyższego wyroku Sądu Okręgowego w O. i wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 11/12/2017 roku, sygn. akt II K [...] oraz przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania Sądowi I Instancji; ewentualnie o uchylenie powyższego wyroku Sądu Okręgowego w O. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co upoważniało Sąd Najwyższy do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Obowiązkiem sądu odwoławczego rozpoznającego apelację jest rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w tym środku odwoławczym (art. 433 § 2 k.p.k.). O wywiązaniu się z tej powinności świadczyć powinna treść uzasadnienia wyroku, gdzie należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał - w tym wypadku - za niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.). Analiza treści pisemnych motywów Sądu Okręgowego w O. (zob. s. 4-7) w relacji do zarzutów sformułowanych w zwykłym środku zaskarżenia nakazuje bez wątpienia przyjąć, że Sąd ten, dokonując kontroli zaskarżonego apelacją wyroku zrealizował wyżej wskazane obowiązki w sposób należyty i rzetelny.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i przysługuje stronie, stosownie do art. 519 k.p.k., od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, tylko w powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Postępowanie kasacyjne służy więc, co do zasady, kontroli orzeczeń sądów odwoławczych z punktu widzenia dochowania norm prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy nie jest natomiast uprawniony do ponownej, samodzielnej oceny dowodów i dokonywania na jej podstawie kontroli poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Uzasadnienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia przekonuje, że pomimo formalnego powołania jako naruszonych przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. intencją skarżącej jest wyłącznie próba podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co – jak wcześniej wskazano – jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. Wskazywane w motywach kasacji wątpliwości, sprowadzające się nieustalenie miejsca ukrycia zawiniątek

z narkotykami, osoby, która je ujawniła, braku zapisu z monitoringu z Sali widzeń oraz rzekomych nieścisłościach w depozycjach świadka Z. P. (s. 5 kasacji) są – z punktu widzenia odpowiedzialności karnej skazanego P. J. – nieistotne. Żadna ze sformułowanych w apelacji a następnie kasacji wątpliwości nie jest w stanie podważyć okoliczności o charakterze zasadniczym, przemawiającej za trafnością skazania oskarżonego, którą było znalezienie przez zawiniątek ukrywanych w dłoni, a ujawnionych po widzeniu odbywającym się na sali widzeń zakładu karnego przez funkcjonariuszy dokonujących przeszukania. O fakcie tym relacjonował świadek – funkcjonariusz SW P. B., który dokonywał kontroli oskarżonego po widzeniu. Znamienne przy tym jest, że ani w apelacji ani w kasacji obrońca nie formułuje pod adresem wiarygodności tego źródła dowodowego żadnych rzeczowych zarzutów.

Pozytywne zweryfikowanie relacji świadka P. B. umożliwiły dowody niemające wprawdzie charakteru bezpośredniego, jednak w pełni wspierające tezę o sprawstwie skazanego, do których trafnie zaliczono nie tylko wyniki pracy psa policyjnego wyspecjalizowanego do poszukiwania narkotyków, lecz również pozytywny wynik na obecność amfetaminy i marihuany (tych samych narkotyków, których posiadanie skazanemu zarzucono) w organizmie P. J..

W tym stanie rzeczy brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia w sprawie naruszeń prawa, których wynikiem miało być skazanie oskarżonego pomimo wadliwości przeprowadzonego postępowania dowodowego, a następnie – bezpodstawne zaakceptowanie takiego procedowania przez Sąd Okręgowy. Przesądza to o oczywistej bezzasadności zarzutów sformułowanych w pkt. 1 i 2 kasacji.

Oдноśnie zaś pkt. 3, tj. zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary, to z mocy art. 519 k.p.k. samoistny zarzut w tym zakresie jest niedopuszczalny w kasacji pochodzącej od strony postępowania.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia. Obciążenie skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego znalazło oparcie w art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.